

Nr 177

Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om avsättning till särskild investeringsfond, m. m. given den 25 oktober 1974.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden, föreslå riksdagen att bifalla de förslag om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

CARL GUSTAF

G. E. STRÄNG

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås åtgärder med anledning av vinstutvecklingen inom industrin och skogsbruket. Således föreslås att aktiebolag och ekonomiska föreningar – utöver tidigare beslutad avsättning med 20 % till arbetsmiljöfond – skall avsätta 15 % av sin vinst för år 1974 till särskild investeringsfond. Vidare föreslås att skogsägare skall avsätta viss procent av sina skogsintäkter under tiden den 1 november 1974–den 31 december 1975 till investeringskonto för skog. Slutligen föreslås, att den tillfälliga nedsättningen av energiskatt för industriell bränsle- och kraftförbrukning slopas. Eventuella åtgärder för år 1975 kommer att föreslås när vinst- och konjunkturutvecklingen under år 1975 bättre kan bedömas.

1 Förslag till

Lag om avsättning till särskild investeringsfond

Härigenom förordnas som följer.

1 § Aktiebolag, ekonomisk förening och sparbank som huvudsakligen driver rörelse, jordbruk eller skogsbruk skall göra avsättning till särskild investeringsfond enligt bestämmelserna i denna lag.

Företag, som avses i första stycket, får vid beräkning av nettointäkt av rörelse eller jordbruksfastighet enligt kommunalskattelagen (1928:370) och förordningen (1947:576) om statlig inkomstskatt göra avdrag för belopp, som avsättes till särskild investeringsfond. Avdraget göres vid inkomstberäkningen för den förvärvskälla, till vilken företagets huvudsakliga verksamhet hänför sig.

Denna lag gäller icke företag, som år 1976 första gången taxeras för inkomst av rörelse eller jordbruksfastighet.

2 § Avsättning till särskild investeringsfond skall göras med belopp, som motsvarar femton procent av den företagets årsvinst som hänför sig till beskattningsår för vilket taxering i första instans sker år 1975 eller, om företaget då icke skall taxeras för inkomst, år 1976. Årsvinsten beräknas enligt andra stycket av anvisningarna till 3 § förordningen (1955:256) om investeringsfonder för konjunkturutjämning. Sålunda beräknad årsvinst skall ökas med belopp, som tagits i anspråk för av- eller nedskrivningar eller koncernbidrag utöver vad som kan godtas vid inkomsttaxeringen. Understiger årsvinsten efter nyssnämnda justering 1 000 000 kronor, behöver avsättning till särskild investeringsfond icke ske.

Omfattar beskattningsåret kortare eller längre tid än tolv månader, skall vid tillämpning av första stycket årsvinsten jämkas med hänsyn härtill. Skall företaget taxeras för två beskattningsår, sammanlägges årsvinsten för de båda beskattningsåren varefter den jämkas med hänsyn till de båda beskattningsårens sammanlagda längd.

3 § Företaget skall med angivande av firma och postadress inbetala medel, som enligt denna lag skall avsättas till särskild investeringsfond, till riksbankskontor. Medlen insättes på ett särskilt räntelöst konto (särskilt investeringskonto). Medlen anses inbetalda den dag de kommit riksbanken tillhanda.

4 § Inbetalning skall ske senast den dag då företaget enligt 34 § taxeringsförordningen (1956:623) senast skall avlämna allmän självdeklaration för beskattningsåret. Skall företaget ej taxeras år 1975, är företaget ändå skyldigt att göra preliminär inbetalning till riksbanken senast den 31 mars 1975 med

belopp, som motsvarar femton procent av den årsvinst, beräknad enligt 2 §, som hänförs sig till det eller de beskattningsår varför taxering skett år 1974. Finner företaget, vid avlämnandet av sin allmänna självdeklaration till 1976 års taxering, att avsättning till särskild investeringsfond på grund av bestämmelserna i denna lag skall ske med större belopp än vad som preliminärt inbetalats, skall företaget inbetala vad som fattas senast den dag då deklARATIONEN skall avlämnas.

Företaget skall senast den dag då det skall göra inbetalning enligt första stycket till länsstyrelsen i det län där företaget skall taxeras till statlig inkomstskatt lämna skriftlig uppgift om den beräkning som ligger till grund för inbetalningen. Uppgift lämnas på blankett enligt formulär som riksskatteverket fastställer. Bestämmelserna i 50 § taxeringsförordningen (1956:623) om självdeklaration äger motsvarande tillämpning på uppgift som här avses.

Länsstyrelsen fastställer så snart det kan ske storleken av det belopp varmed inbetalning skall göras. Meddelas icke beslut innefattande sådan fastställelse inom två år efter utgången av det kalenderår då inbetalningen skolat ske, anses skyldigheten att göra inbetalning fastställd i enlighet med uppgift, som företaget lämnat enligt andra stycket.

Är det belopp som företaget inbetalat för lågt beräknat med hänsyn till bestämmelserna i 2 §, förelägger länsstyrelsen så snart det kan ske företaget att inom den tid länsstyrelsen bestämmer inbetala det belopp som fattas jämte ränta enligt 5 § första stycket. Är det belopp som företaget inbetalat för högt, och föreligger ej anledning till antagande att ökad inbetalningskyldighet skall uppkomma för företaget till följd av ändring av företagets taxering, förordnar länsstyrelsen om återbetalning av överskjutande belopp från det särskilda investeringskontot jämte ränta enligt 5 § andra stycket.

5 § På belopp, som skall inbetalas enligt 4 § fjärde stycket, skall företaget erlagga ränta för år räknat med tolv procent från och med månaden efter den då inbetalning skolat ske enligt 4 § första stycket till och med den månad då inbetalning skall ske enligt länsstyrelsens beslut, dock ej i något fall för längre tid än två år. Röntan tillfaller statsverket.

På belopp, som återbetalas enligt 4 § fjärde stycket, utgår ränta för år räknat med sju procent från och med månaden efter den då inbetalning skett till och med den månad då förordnande om återbetalning meddelades. Ränta utgår dock ej för tid före april månad 1975.

Har beslut, som föranlett ränta enligt första stycket, ändrats på sådant sätt att ränta icke skulle ha utgått eller skulle ha utgått med lägre belopp om ändringsbeslutet beaktats vid ränteberäkningen, skall ny beräkning av ränta göras och för mycket påförd ränta återbetalas.

6 § Riksbanken lämnar företaget bevis om inbetalning till särskilt investeringskonto. Vidare skall riksbanken lämna uppgift om inbetalningen till

länsstyrelsen och arbetsmarknadsstyrelsen. I fråga om sådan uppgift äger bestämmelserna i 7 § förordningen (1955:256) om investeringsfonder för konjunkturutjämning motsvarande tillämpning. Uppgiften skall innehålla upplysning om tidpunkten för inbetalningen.

Hos riksbankens huvudkontor i Stockholm föres register över samtliga särskilda investeringskonton.

7 § Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts förordnande, arbetsmarknadsstyrelsen får efter ansökan medge att medel, som inbetalats till särskilt investeringskonto, under tid och under de villkor i övrigt som därvid bestämmas får tagas i anspråk för ändamål som avses i 11 och 14 §§ förordningen (1955:256) om investeringsfonder för konjunkturutjämning samt för anskaffning av råvaror liksom anskaffning eller tillverkning av hel- och halvfabrikat. Ansökningen skall vara åtföljd av yttrande från arbetstagar-sidans ledamöter i det sökande företags företagsnämnd.

Beslut att medel, som inbetalats till särskilt investeringskonto, får tagas i anspråk tillställs företaget, länsstyrelsen och riksbanken. Efter framställning av företaget skall riksbanken utbetala belopp i enlighet med beslutet från företags särskilda investeringskonto. Vid utbetalning skall tidigare gjord inbetalning tas i anspråk före senare gjord inbetalning.

Sedan fem år förflutit från den dag då inbetalning till särskilt investeringskonto skett äger företaget efter uppsägning hos riksbanken utfå vad som återstår på kontot av denna inbetalning.

Om utbetalning enligt andra och tredje styckena underrättar riksbanken arbetsmarknadsstyrelsen och länsstyrelsen.

8 § Har medel, som avsatts till särskild investeringsfond, enligt medgivande tagits i anspråk för ändamål som avses i 11 och 14 §§ förordningen (1955:256) om investeringsfonder för konjunkturutjämning, utgör medlen icke skattepliktig inkomst för företaget. Å andra sidan får utgifter, till den del de bestritts med sådana medel, vid taxeringen icke avdragas såsom driftkostnad. Har medlen använts för att anskaffa tillgång för stadigvarande bruk, får vid beräkning av värdeminskningsavdrag såsom anskaffningskostnad för tillgången anses endast den del av kostnaden som icke täckts av vad som sålunda tagits i anspråk. Har medlen enligt medgivande tagits i anspråk för anskaffning av råvaror eller för anskaffning eller tillverkning av hel- eller halvfabrikat, utgör medlen skattepliktig inkomst för företaget, men å andra sidan skall vid tillämpningen av 41 § kommunalskattelagen (1928:370) och anvisningarna till nämnda paragraf den del av nu avsedda slag av tillgångar för vilka anskaffningskostnaderna täckts av de i anspråk-tagna medlen icke medräknas vid värdesättningen av tillgångarna.

Utbetalas belopp, som avsatts till särskild investeringsfond, enligt 7 § tredje stycket, skall beloppet omedelbart tagas upp som skattepliktig intäkt i den förvärvskälla vari fondavsättningen gjorts.

9 § Har aktiebolag i direkt ägo aktier motsvarande mer än nio tiondelar av aktiekapitalet i ett eller flera aktiebolag, kan Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts förordnande, arbetsmarknadsstyrelsen medge att särskild investeringsfond hos ett av bolagen vid tillämpningen av denna lag helt eller delvis övertages av ett annat av bolagen. Därvid anses fondens medel avsatta i det övertagande bolaget på tid då det överlåtande bolaget avsatte medlen.

Har beslut om övertagande av särskild investeringsfond meddelats, skall den myndighet som meddelat beslutet lämna underrättelse härom till länsstyrelsen och riksbanken. Efter framställning av det överlåtande bolaget skall riksbanken överföra medel som inestår på särskilt investeringskonto för bolaget till ett motsvarande konto för det övertagande bolaget. Därvid skall tidigare av det överlåtande bolaget gjord inbetalning tas i anspråk före senare gjord inbetalning. Om överförandet skall riksbanken underrätta de bolag varom fråga är samt länsstyrelsen och arbetsmarknadsstyrelsen.

10 § Medel, som utbetalats från särskilt investeringskonto i enlighet med medgivande, skall företaget återbetala till riksbanken i den mån medlen icke använts enligt medgivandet eller därmed förenat villkor.

Arbetsmarknadsstyrelsen meddelar beslut om återbetalning och den tid inom vilken återbetalning skall ske. Beslutet tillställs, förutom företaget, länsstyrelsen och riksbanken. För det beskattningsår, varunder beslut om återbetalning meddelas, skall till beskattning upptas ett belopp motsvarande en tiondel av vad som enligt beslutet skall återbetalas. Föreligger synnerliga skäl, får Kungl. Maj:t medge befrielse från denna beskattningsåtgärd.

11 § Betalar företag icke belopp inom tid eller på sätt som föreskrives i denna lag, skall länsstyrelsen besluta om indrivning enligt de bestämmelser som gäller vid indrivning av skatt enligt uppbördsförordningen (1953:272). Restavgift enligt 58 § 1 mom. förordningen utgår på beloppet, varvid 58 § 2 mom. samma förordning äger motsvarande tillämpning.

12 § Mot beslut av länsstyrelsen enligt denna lag som icke rör anstånd med inbetalning föres talan hos kammarrätten genom besvär. Besvärshandlingen skall vara inkommen inom två månader från den dag då klaganden fick del av beslutet. Mot kammarrättens beslut får talan icke föras. Har talan förts mot länsstyrelsens beslut, får länsstyrelsen, efter hörande av skattechefen, medge anstånd med inbetalningen helt eller delvis. Mot länsstyrelsens beslut i fråga om anstånd får talan icke föras.

Talan mot arbetsmarknadsstyrelsens beslut enligt denna lag föres hos Kungl. Maj:t genom besvär. Är beslut om återbetalning enligt 10 § andra stycket föremål för Kungl. Maj:ts prövning, skall arbetsmarknadsstyrelsen medge anstånd med återbetalningen.

13 § Föreligger synnerliga skäl, får Kungl. Maj:t medge befrielse helt eller delvis från skyldighet att göra avsättning till särskild investeringsfond eller

att göra preliminär inbetalning. Kungl. Maj:t får även medge att inbetalning som avses i denna lag får göras vid senare tidpunkt. I samband med medgivande i sistnämnda hänseende skall ränta enligt 5 § första stycket utgå för tid som Kungl. Maj:t bestämmer.

14 § Har företag i samband med skyldighet att göra avsättning till särskild investeringsfond eller inbetalning till särskilt investeringskonto vidtagit åtgärd, som kan antagas ha tillkommit i syfte att undgå eller få lindring i denna skyldighet, fastställer länsstyrelsen det belopp varmed inbetalning skall ske som om åtgärden ej vidtagits.

15 § Har skriftlig uppgift icke lämnats enligt 4 § andra stycket, skall företaget anmanas att avge sådan uppgift. I anmaning får vite föreläggas. I fråga om fullgörande av skyldighet att avge uppgift äger 47 § taxeringsförordningen (1956:623) motsvarande tillämpning. Lämnas ej uppgift eller kan det belopp varmed inbetalning skall göras icke tillförlitligen beräknas med ledning av uppgiften, uppskattar länsstyrelsen inbetalningen till skäligt belopp.

16 § Den som till ledning för myndighets beslut i fråga om inbetalning enligt denna lag avger handling med oriktig uppgift och därigenom föranleder att sådan inbetalning sker med för lågt belopp dömes till böter eller fängelse i högst ett år. Detsamma gäller den som med avsikt att inbetalning skall ske med för lågt belopp underlåter att avge handling och därigenom föranleder att för låg inbetalning sker.

I ringa fall dömes ej till ansvar enligt första stycket.

Ansvar enligt första stycket inträder ej för den som frivilligt vidtager åtgärd, som leder till att inbetalningen kan ske med rätt belopp.

17 § Företag, som gjort avsättning till särskild investeringsfond eller övertagit sådan fond, är pliktigt att lämna sådana uppgifter som anges i 25 § förordningen (1955:256) om investeringsfonder för konjunkturutjämning.

Beträffande sådana uppgifter äger 26 och 27 §§ nämnda förordning motsvarande tillämpning.

18 § Hos arbetsmarknadsstyrelsen och länsstyrelse skall föras register över särskilda investeringsfonder.

Denna lag träder i kraft en vecka efter den dag, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Är årsvinst, varav avsättning till särskild investeringsfond skall ske enligt denna lag, hänförlig till räkenskapsår som avslutats före den 1 november 1974, får avsättningen i stället ske i räkenskaperna för det närmast påföljande räkenskapsåret. Inbetalning skall dock även i sådant fall ske enligt 4 §.

2 Förslag till

Lag om nedsättning av allmän energiskatt

Härigenom förordnas som följer.

Skatt enligt förordningen (1957:262) om allmän energiskatt utgår på annat bränsle än bensin eller motorsprit, som användes för växthusuppvärmning vid yrkesmässig växthusodling, efter en skattesats som svarar mot 15 procent av den skattesats som enligt bilagan till förordningen gäller för ifrågavarande bränsle.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1975 och gäller i fråga om allmän energiskatt, för vilken skattskyldighet inträder efter utgången av år 1974.

3 Förslag till

Lag om insättning på investeringskonto för skog

Härigenom förordnas som följer.

1 § Den som i självdeklaration till ledning för taxering av inkomst har att uppgiva intäkt av skogsbruk skall för beskattningsår, för vilket taxering i första instans sker något av åren 1975, 1976, 1977, eller 1978, insätta viss del av intäkt som hänför sig till perioden den 1 november 1974—den 31 december 1975 på särskilt räntelöst konto i riksbanken (investeringskonto för skog) enligt bestämmelserna i denna lag.

Skattskyldig får erhålla uppskov med taxering till kommunal och statlig inkomstskatt för det belopp, som enligt denna lag skall insättas på investeringskonto.

Denna lag gäller icke företag som är skyldigt att göra avsättning till särskild investeringsfond enligt lagen (1974:000) om avsättning till särskild investeringsfond eller den som enligt 7 § förordningen (1947:576) om statlig inkomstskatt är frikallad från skattskyldighet för inkomst av jordbruksfästighet.

2 § Insättning på investeringskonto skall göras med belopp, som motsvarar summan av

1. tjuo procent av den för beskattningsåret belöpande köpeskillingen för skog, som avyttrats genom överlåtelse av avverkningsrätt,

2. tio procent av den för beskattningsåret belöpande köpeskillingen för avyttrade skogsprodukter, samt

3. tio procent av saluvärdet av skogsprodukter, som under beskattningsåret uttagits för förädling i egen rörelse.

Insättning skall dock icke i något fall ske med högre belopp än nettointäkten av den förvärvskälla, varifrån intäkten av skogsbruk härrör.

3 § Insättning avseende viss förvärvskälla behöver ej ske, om beloppet understiger 10 000 kronor.

Belopp, som skall insättas på investeringskonto, avrundas nedåt till jämna hundratal kronor.

4 § Till ledning för bestämmande av belopp, som skall insättas på investeringskonto, skall skattskyldig vid självdeklaration foga utredning enligt av riksskatteverket fastställt formulär. Vidare skall den skattskyldige vid självdeklarationen foga bevis från riksbanken om inbetalning till investeringskonto.

Har den skattskyldige under beskattningsåret haft intäkt av skogsbruk från mer än en förvärvskälla skall utredning, som i första stycket avses, förebringas särskilt för varje förvärvskälla.

5 § Medel, som skattskyldig enligt denna lag är skyldig att insätta på investeringskonto, skall vara inbetalade till riksbanken senast den dag han enligt 34 § taxeringsförordningen (1956:623) skall avlämna allmän självdeklaration för beskattningsåret.

6 § Riksbanken lämnar den skattskyldige bevis om inbetalning till investeringskonto för skog. Vidare skall riksbanken lämna uppgift om inbetalningen till länsstyrelsen.

Hos riksbankens huvudkontor i Stockholm föres register över samtliga investeringskonton för skog.

7 § Kungl. Maj:t eller den myndighet Kungl. Maj:t förordnar får efter ansökan medge att medel, som inbetalats till investeringskonto för skog, under tid och under de villkor i övrigt som därvid bestämmes får tagas i anspråk för investeringar i jordbruk eller skogsbruk ävensom för kostnader för arbeten som är avsedda att främja jordbruket eller skogsbruket.

Beslut att medel, som inbetalats till investeringskonto för skog, får tagas i anspråk tillställs den skattskyldige, länsstyrelsen och riksbanken. Efter framställning av den skattskyldige skall riksbanken utbetala belopp i enlighet med beslutet från den skattskyldiges investeringskonto för skog. Vid utbetalning skall tidigare gjord inbetalning tas i anspråk före senare gjord inbetalning.

Sedan fem år förflutit från den dag då inbetalning till investeringskonto

för skog skett äger den skattskyldige efter uppsägning hos riksbanken utfå vad som återstår på kontot av denna inbetalning.

Om utbetalning enligt andra och tredje styckena underrättar riksbanken länsstyrelsen.

8 § Belopp, för vilket uppskov med taxeringen erhållits, skall upptagas som intäkt av jordbruksfastighet för det beskattningsår, då uttag från investeringskontot sker.

9 § Medel, som utbetalats från investeringskonto för skog i enlighet med medgivande, skall den skattskyldige återbetala till riksbanken i den mån medlen icke använts enligt medgivandet eller därmed förenat villkor.

Kungl. Maj:t eller den myndighet Kungl. Maj:t förordnar meddelar beslut om återbetalning och den tid inom vilken återbetalning skall ske. Beslutet tillställs den skattskyldige och riksbanken. För det beskattningsår, varunder beslut om återbetalning meddelas, skall till beskattning upptagas ett belopp motsvarande en tiondel av vad som enligt beslutet skall återbetalas. Föreligger synnerliga skäl, får Kungl. Maj:t medge befrielse från denna beskattningsåtgärd.

10 § Har någon på investeringskonto inbetalat lägre eller högre belopp än det för vilket uppskov med inkomsttaxering erhållits, skall länsstyrelsen förordna om inbetalning av resterande belopp jämte ränta enligt 11 § första stycket eller återbetalning av överskjutande belopp. Inbetalning av resterande belopp jämte ränta skall ske inom den tid länsstyrelsen bestämmer.

Förordnande, som avses i första stycket, skall meddelas snarast möjligt och utan avvaktan på att inkomsttaxeringen vinner laga kraft. Har den skattskyldige anfört besvär över inkomsttaxeringen med yrkande att erhålla uppskov med taxeringen med högre belopp än som medgivits, skall dock förordnande om återbetalning icke meddelas förrän ärendet slutligen prövats.

11 § På belopp, som skall inbetalas enligt 10 § första stycket, skall den skattskyldige till statsverket erlagga ränta för år räknat med tolv procent från och med månaden efter den då insättning skolat ske enligt 5 § till och med den månad då inbetalning skall ske enligt länsstyrelsens beslut, dock ej i något fall för längre tid än två år. Om det finns särskilda skäl, kan länsstyrelsen helt eller delvis befria honom från nämnda ränta.

Betalas icke belopp inom tid eller på sätt som föreskrives i denna lag, skall länsstyrelsen besluta om indrivning enligt de bestämmelser som gäller vid indrivning av skatt enligt uppbördsförordningen (1953:272). Restavgift enligt 58 § 1 mom. förordningen utgår på beloppet, varvid 58 § 2 mom. samma förordning äger motsvarande tillämpning.

12 § Föreligger synnerliga skäl, får Kungl. Maj:t medge befrielse helt eller delvis från skyldighet att göra insättning på investeringskonto för skog.

Kungl. Maj:t får även medge att inbetalning som avses i denna lag får göras vid senare tidpunkt.

13 § Har utredning icke lämnats enligt 4 §, skall den skattskyldige anmanas att avge sådan utredning. I anmaning får vite föreläggas. I fråga om fullgörande av skyldighet att avge utredning äger 47 § taxeringsförordningen (1956:623) motsvarande tillämpning.

Taxeringsnämnd skall fastställa det belopp, för vilket skattskyldig skall erhålla uppskov med taxering. Lämnas ej utredning, som avses i 4 §, skall taxeringsnämnden med ledning av den skattskyldiges självdeklaration eller eljest tillgängliga uppgifter fastställa det belopp för vilket skattskyldig skall erhålla uppskov med taxering.

14 § Den som till ledning för myndighets beslut i fråga om insättning enligt denna lag avger handling med oriktig uppgift och därigenom föranleder att sådan insättning sker med för lågt belopp dömes till böter eller fängelse i högst ett år. Detsamma gäller den som med avsikt att insättning skall ske med för lågt belopp underlåter att avge handling och därigenom föranleder att för låg insättning sker.

I ringa fall dömes ej till ansvar enligt första stycket.

Ansvar enligt första stycket inträder ej för den som frivilligt vidtager åtgärd, som leder till att insättningen kan ske med rätt belopp.

15 § Det åligger taxeringsnämndens ordförande i den kommun där den skattskyldige skall taxeras till statlig inkomstskatt att upprätta särskild förteckning enligt fastställt formulär på sådana, som är skyldiga att insätta medel på investeringskonto. I förteckningen skall för varje skattskyldig anmärkas dels belopp för vilket uppskov med taxering medgivits dels ock storleken av på investeringskonto inbetalade belopp. Den upprättade förteckningen skall av ordföranden insändas till länsstyrelsen samtidigt som deklARATIONER och andra handlingar enligt 71 § taxeringsförordningen (1956:623) dit överlämnas.

Ändras efter besvär eller eljest det belopp, för vilket uppskov med taxering medgivits, skall skattechefen utan dröjsmål underrätta länsstyrelsen därom.

16 § Hos länsstyrelse föres register över investeringskonton för skog.

Denna lag träder i kraft en vecka efter den dag, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Skyldighet att göra avsättning enligt denna lag föreligger icke beträffande köpeskilling för skog, som avyttrats genom upplåtelse av avverkningsrätt, eller för avyttrade skogsprodukter, där skriftligt avtal om avyttringen träffats före den 1 januari 1974.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 25 oktober 1974.

Närvarande: statsministern PALME, ministern för utrikes ärendena ANDERSSON, statsråden STRÄNG, HOLMQVIST, ASPLING, LUNDKVIST, GEIJER, BENGTTSSON, NORLING, LÖFBERG, CARLSSON, ZACHRISSON, LEIJON, HJELM-WALLÉN.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *avsättning till särskild investeringsfond, m. m.* och anför.

År 1974 kommer att bli ett mycket gynnsamt år för det svenska näringslivet. Aktivitetsnivån, som successivt steg under år 1973, har fortsatt att öka innevarande år. Industriproduktionen låg under årets första åtta månader närmare 8 % över fjolårsnivån. Större delen av företagen ligger vid eller nära gränsen för sin produktionskapacitet. Orderböckerna är välfyllda. Otillräcklig maskinkapacitet eller personalbrist utgör för ett stort antal företag det enda hindret för fortsatt ökad produktion.

Även prisutvecklingen för svenska exportvaror har varit gynnsam. Således har de svenska exportpriserna under den senaste tolv månadersperioden ökat med i genomsnitt ca 30 %. Särskilt markanta har prisstegringarna varit för massa (+ 62 %), papper och papp (+ 67 %), järn och stål (+ 44 %). Men även företag inom andra branscher har kunnat dra fördel av en mycket snabb prisuppgång. Samtidigt har kostnadsutvecklingen i Sverige varit förhållandevis god i flertalet av våra konkurrentländer.

Denna utveckling har lett till mycket snabba ökningar av företagens vinster. Vinstökningarna har omfattat praktiskt taget hela näringslivet, men de har varit särskilt markanta inom skogsindustrin och järn- och stålbranschen.

Regeringen föreslog redan i våras att särskilda åtgärder skulle sättas in för att en del av dessa vinster skulle användas till åtgärder som särskilt kom de anställda till del. Således föreslogs (prop. 1974:125, SkU 1974:40, rskr 1974:280, SFS 1974:325) att 20 % av företagens vinster före bokslutsdispositioner och skatt skulle avsättas till särskilda arbetsmiljöfonder. Man kan nu beräkna att ca 2 miljarder kr. kommer att avsättas till dessa fonder mot ursprungligen beräknade knappt 1 miljard kr. De betydande avsättningar som således görs kommer att möjliggöra en kraftig intensifiering av åtgärderna för att förbättra arbetsmiljön inom industrin. Jag vill också erinra om det betydelsefulla förhållandet att de anställda i detta sammanhang för första gången fått en medbeslutanderätt när det gäller företagens vinster och investeringar.

Vi kan nu emellertid konstatera att vinstutvecklingen har blivit ännu gynnsammare än som kunde förutses i våras. Före bokslutsdispositioner

och skatt kan företagsvinsterna för år 1974 – beräknade med utgångspunkt i 1972 års faktiska vinster och den därefter följande vinstutvecklingen – nu uppskattas komma att uppgå till ca 10 miljarder kr. för näringslivet totalt. Variationerna i fråga om vinsternas storlek är emellertid påtagliga mellan olika branscher och företag. Ett sådant förhållande innebär stora komplikationer i strävandena att genomföra en samlad och solidariskt bettonad lönerörelse. Om utgångsläget inte korrigeras av statsmakterna försvåras genomförandet av den nu förestående avtalsrörelsen.

Regeringen har genom förslaget att sänka den direkta statsskatten år 1975 och sin deklarerade avsikt att föreslå sänkning av statsskatten även för år 1976 sökt skapa förutsättningar för en lugn och balanserad avtalsrörelse för perioden 1975–1976. I den ekonomiska situation vårt land befinner sig är det som ovan anförts särskilt angeläget med en väl sammanhållen och samordnad avtalsrörelse. En sådan avtalsrörelse är ett nödvändigt och ofrånkomligt element i en inflationsbekämpande politik.

Om företagen kan disponera sina kraftigt ökade vinster till utdelningshöjningar och andra förmåner till aktieägarna kan de förestående löneförhandlingarna utsättas för påtagliga svårigheter. Den uppkomna situationen talar således för att ytterligare åtgärder vidtas mot företagets vinster för år 1974 som ett led i en inflationsbekämpande politik. Under Korea-inflationen användes exportavgifter som ett instrument att sterilisera den kraftiga vinstökningen. Med hänsyn till våra internationella åtaganden är detta inte längre en framkomlig väg. Andra vägar måste således väljas.

Vid valet av instrument måste vidare beaktas angelägenheten av att få till stånd en betydande och kontinuerlig expansion av industriinvesteringarna. Som bekant har vårt tidigare gynnsamma bytesförhållande med utlandet drastiskt försämrats genom de kraftigt stegrade oljepriserna. Våra terms-of-trade har under år 1974 försämrats med ca 10 %. Ett före oljekrisen förutsett överskott i bytesbalansen på ca 4 miljarder kr. har nu förbytts i ett underskott av uppskattningsvis samma storlek. En av de viktigaste målsättningarna för vår ekonomiska politik måste vara att återställa balansen i våra utrikesbetalningar. Ett avgörande element i en sådan utveckling är att vi kan öka vår varuexport. Detta kräver i sin tur en betydande utbyggnad av vår i dag hårt ansträngda industriella produktionskapacitet. Härigenom skapar vi samtidigt förutsättningar för en fortsatt ökad sysselsättning inom industrisektorn i linje med regeringens sysselsättningspolitik.

Mot denna bakgrund finner jag att det lämpliga instrumentet i den nu uppkomna situationen är en sterilisering av en del av företagets vinster till särskilda investeringskonton i riksbanken.

Den gynnsamma vinstutvecklingen har varit särskilt markerad inom skogsbranschen och inom järn- och stålindustrin. Även inom andra branscher har vinstutvecklingen varit så god att tvångsvisa avsättningar till investeringsfonder är motiverade. Steriliseringen av vinster bör således gälla generellt för alla aktiebolag och ekonomiska föreningar.

Avsättningen bör ske med 15 % av företagens vinster före bokslutsdispositioner och skatt. Hela det avsatta beloppet skall insättas på räntelöst konto i riksbanken. De medel som kvarstår på konto i riksbanken fem år efter det de satts in återbetalas till företagen och tas upp till beskattning.

Medel avsatta på investeringskonto bör få disponeras efter beslut av regeringen eller, efter bemyndigande av regeringen, av arbetsmarknadsstyrelsen. Medlen bör i första hand användas för investeringar i byggnader och maskiner. Jag vill särskilt understryka att investeringar, som innebär besparingar i energiförbrukningen bör ges prioritet. Emellertid kan situationer uppstå där det kan vara motiverat att också låta medlen användas för lagerproduktion. Härigenom kan en angelägen sysselsättningseffekt erhållas samtidigt som produktionen hålls uppe. Även sådant utnyttjande bör kunna medges. Fondsdiskposition bör få ske för att helt eller delvis finansiera godkänd investering eller lagerproduktion.

Jag finner det vidare angeläget att löntagarna bereds ett inflytande när det gäller utnyttjandet av investeringskonton. Självfallet bör förslag till investeringar eller lagerproduktion kunna tas upp av arbetstagarna genom deras styrelserepresentanter eller i företagsnämnden. Inflytandet bör i övrigt utövas på det sättet att framställning att utnyttja investeringskontot skall åtföljas av yttrande från löntagarrepresentanterna i företagsnämnden.

Till den närmare utformningen av regelsystemet återkommer jag i det följande.

Jag vill i detta sammanhang också ta upp frågan om de lättnader i energibeskattningen som sedan den 1 december 1971 medgetts enligt förordningen (1971:928, ändrad senast 1973:931) om tillfällig nedsättning av den allmänna energiskatten. Förordningen gäller till utgången av år 1974. Med stöd av i förordningen lämnat bemyndigande har skattenedsättningar medgetts för industriell bränsle- och kraftförbrukning till ett värde som kan uppskattas till inemot 100 milj. kr. per år. Bland de industrigrenar som härigenom erhållit en väsentligt sänkt energiskatteskostnad återfinns pappers- och massaindustrin, järn- och stålindustrin samt cement- och lättbetongindustrin. Mot bakgrund av den tidigare redovisade vinstsituationen finns det ingen anledning att förlänga den tillfälliga energiskattenedsättningen att gälla även efter utgången av år 1974. Förutom den vinstindragande effekt som härigenom uppnås ansluter sig den höjning av energibeskattningen för industrin som blir följden väl till de energipolitiska motiven för att dämpa energikonsumtionen. Energibesparande åtgärder inom industrin blir mera lönsamma.

Med stöd av den nämnda förordningen har nedsättning av energiskatt medgivits även för bränslen för uppvärmning av växthus inom trädgårdsnäringsen. Skäl föreligger för att nedsättning skall medges härför även efter 1974 års utgång. Jag återkommer till denna fråga i det följande.

Jag har i det föregående berört aktiebolagens mycket goda vinstsituation. Det finns emellertid anledning att ta upp till diskussion också de goda vinster

som gjorts av skogsägarna. I den mån skogsägarna driver sin rörelse i aktiebolagsform eller ekonomisk förening omfattas de av de tidigare föreslagna åtgärderna. För andra skogsägare däremot blir de kraftiga vinstökningarna fritt disponibla. I fråga om dessa bör särskilda åtgärder vidtas.

Åtgärdernas omfattning bör bedömas mot bakgrund av prisstegringarna på skogsråvara. Således har priset för massaved stigit med ca 35 % mellan avverkningsåsongerna 1972/73 och 1973/74 och med drygt 40 % till avverkningsåsongen 1974/75.

Med hänsyn till angelägenheten att undvika retroaktivitet i åtgärderna bör dessa avse skogsintäkter som hänför sig till tiden efter den 1 november 1974 och avse tiden till och med den 31 december 1975. Skogsägare, som inte omfattas av den föreslagna skyldigheten att göra avsättning till särskild investeringsfond, bör således för likvid som hänför sig till nämnda tid insätta del härav på räntelöst konto i riksbanken. Detta innebär att förutom enskilda skogsägare även vissa aktiebolag och ekonomiska föreningar kan bli skyldiga att göra sådan insättning. Medlen skall återföras till beskattning när de disponeras, dock senast efter fem år. Insatta medel får disponeras efter beslut av regeringen eller myndighet som regeringen förordnar för investeringar i maskiner och byggnader inom jord- och skogsbruk samt för skogsvårdsåtgärder. Härigenom skapas förutsättningar att åstadkomma en intensifiering och bättre tidsfördelning av angelägna investeringar inom jord- och skogsbruket.

Eventuella åtgärder i övrigt för år 1975 kommer att föreslås när vinst- och konjunkturutvecklingen under år 1975 bättre kan bedömas.

Efter denna redovisning av huvuddragen i mina förslag övergår jag till en mera detaljerad redogörelse av de föreslagna åtgärderna.

Avsättning till särskild investeringsfond

Det är lämpligt att anpassa regelsystemet för den skyldighet att göra avsättning till särskild investeringsfond som jag i det föregående föreslagit efter de redan gällande föreskrifterna om avsättning till arbetsmiljöfond. Såväl kretsen av avsättningsskyldiga företag som proceduren kan således bestämmas på i princip samma sätt för de båda fondtyperna. Som framgår av de skäl jag anfört i det föregående bör inbetalning till särskilt investeringskonto ske på samma sätt som föreskrivits i fråga om inbetalning till arbetsmiljökonto, dvs. i samband med deklarationsavlämnandet år 1975. Detta förutsätter i princip att avsättningen sker för år 1974. Viss övergångsproblematik tillkommer emellertid, och den skall jag strax beröra. Först vill jag emellertid säga att skyldigheten att göra avsättning till särskild investeringsfond inte bör maximeras. Å andra sidan är det lämpligt med en högre minimiårvinst för att avsättningsskyldighet skall uppstå. Minimigränsen bör sättas vid 1 milj. kr. Några generella undantag för vissa typer av företag, t. ex. försäkringsbolag, kraftföretag eller andra branscher, bör

inte ges i författningen, men däremot bör, som jag strax skall återkomma till, dispensmöjligheter föreligga i likhet med vad som gäller i fråga om arbetsmiljöfonderna.

Den övergångsproblematik som jag nyss antydde förorsakas av företag som visserligen inte skall taxeras förrän år 1975 men vars räkenskapsår redan gått till ända innan den här föreslagna avsättningsskyldigheten blivit allmänt känd. Sådana företag kan antas under vissa omständigheter inte kunna göra avsättningen i bokslutet för det räkenskapsår vartill den i sammanhanget relevanta årsvinsten hänför sig. Detta förhållande bör emellertid inte leda till befrielse från vare sig avsättningsskyldighet i princip eller skyldighet att göra inbetalning av det belopp som skall avsättas. Den sistnämnda skyldigheten behöver ju inte fullgöras förrän tidigast när deklARATIONEN skall lämnas. Avsättningsskyldigheten däremot – vartill avdragsrätten knyter sig – bör i nu avsedda fall få fullgöras under det närmast påföljande räkenskapsåret.

En skillnad i förhållande till arbetsmiljöfonderna föreligger i fråga om medlens användning. Som jag tidigare nämnt bör medel som inbetalats till särskilt investeringskonto få användas i första hand för investeringar i byggnader och maskiner, dvs. för de ändamål som också bestämmer användningen av medel som avsatts till investeringsfond för konjunkturutjämning. Emellertid bör ett ytterligare användningsområde finnas, nämligen lagerproduktion. Därmed avses att möjliggöra för företagen att arbeta på lager. Som villkor för utnyttjande för sistnämnda ändamål bör emellertid föreskrivas att sysselsättningen i princip inte minskas vid företaget under utnyttjandetiden.

Yttrande från de anställda skall redovisas av det företag som ansöker om att få använda medel som insatts på särskilt investeringskonto. Den slutliga prövningen av ansökningen ankommer på regeringen eller, efter bemyndigande av regeringen, av arbetsmarknadsstyrelsen. Vid prövningen skall samtliga omständigheter beaktas.

Som jag framhållit i det föregående bör Kungl. Maj:t – i likhet med vad som gäller för arbetsmiljöfonderna – kunna medge dispens helt eller delvis från såväl avsättnings- som inbetalningsskyldigheten. Jag vill erinra om att dispensmöjligheten även omfattar tidpunkten för inbetalning. I stort sett bör ett likartat betraktelsesätt anläggas som i fråga om arbetsmiljöfonder (se uttalanden av skatteutskottet i betänkandet SkU 1974:40 s. 11). Men hänsyn måste också tas till olikheterna i vad avser ändamålet med de båda fondtyperna. Eftersom såväl förutsättningarna för ianspråktagande som användningsområdet skiljer sig, kan dispenspraxis komma att utvecklas på ett något avvikande sätt. Således kan vinstsituationen inom vissa branscher motivera en mer generell form av dispens. Ett särskilt hänsynstagande såvitt avser inbetalningsskyldigheten bör dessutom kunna tas i de s. k. övergångsfallen – dvs. de fall där företag redan gjort bokslut vid förslagets framläggande och där företagen inte kan göra avsättningen för det räkenskapsår vartill

den avsättningsgrundande årsvinsten hänför sig. Detta resonemang hänför sig i synnerhet till sådana företag som vid deklarationsavlämnandet ännu inte kan beräknas av kommande årsresultat ha intjänat det belopp som skall inbetalas.

Energibeskattningen

Enligt vad jag tidigare anfört bör den tillfälliga nedsättningen av energiskatten på industriell förbrukning av bränsle och elkraft slopas. Jag lägger därför inte fram något förslag om förlängning av förordningen (1971:928) om tillfällig nedsättning av den allmänna energiskatten, som gäller till 1974 års utgång. Vid sådant förhållande kommer energiskatt efter årsskiftet 1974/75 att utgå i enlighet med vad som gällde före den 1 december 1971. Detta innebär att före denna dag gällande medgivanden om nedsättning av energiskatten åter aktualiseras. Sådana medgivanden har lämnats av Kungl. Maj:t och av beskattningsmyndigheten, bl. a. i form av rätt till avdrag i deklARATIONER för energiskatt enligt bestämmelser härom i förordningen (1957:262) om allmän energiskatt. Vägledande för dessa äldre medgivanden har varit att energiskattebelastningen för industriell tillverkning inte skulle överstiga 1 % av saluttillverkningsvärdet. Liksom hittills får det ankomma på beskattningsmyndigheten, dvs. riksskatteverket, att pröva frågan om energiskattenedsättning för industriell tillverkning och fastställa den nedsättning, som enligt grunderna för de tidigare lämnade medgivandena kan medges enligt nu rådande förhållanden i fråga om energiskattekostnad och saluttillverkningsvärde. Jag vill emellertid tillägga, att denna ordning är att betrakta som ett provisorium. Den nya regeringsformen, som träder i kraft den 1 januari 1975, aktualiserar en omarbetning av energiskatteförordningen på flera punkter, bl. a. i fråga om bestämmelserna om skattenedsättning. Dessa lagstiftningsfrågor kommer att tas upp i annat sammanhang.

Med stöd av förordningen om tillfällig nedsättning av den allmänna energiskatten har skattenedsättning medgivits även för bränsle för växthusuppvärmning vid yrkesmässig växthusodling. Beslutet härom innebar att en av Kungl. Maj:t redan från år 1959 medgiven sänkning med 50 % fr. o. m. den 1 december 1971 höjdes till 85 %. Sveriges handelsträdgårdsmästareförbund har i skrivelse den 17 oktober 1974 hemställt att den tillfälliga energiskattenedsättningen förlängs att gälla även efter 1974 års utgång och att därvid full skattefrihet medges för olja för växthusuppvärmning. Som skäl härför har åberopats att svenska trädgårdsodlare möter konkurrens på den svenska marknaden från utländska odlare, som i hemlandet erhåller ekonomiskt stöd i olika former, bl. a. på grund av de höjda oljepriserna.

Jag anser att förbundet anfört skäl som motiverar att nu medgiven skattenedsättning bör i oförändrad omfattning gälla även efter utgången av år 1974. Bestämmelser härom bör tas in i en särskild lag om nedsättning av allmän energiskatt.

Insättning på investeringskonto för skog

I det föregående har jag framhållit att det finns skäl att sterilisera även en del av skogsägarnas ökade vinster. Sådana åtgärder skulle utgöra ett naturligt komplement till de förslag om avsättning till arbetsmiljöfond och särskild investeringsfond som avses skola gälla för aktiebolags och ekonomiska föreningars vinster för år 1974. För att undvika retroaktivitet bör dock åtgärderna avse endast sådana skogsintäkter som hänför sig till tiden den 1 november 1974—den 31 december 1975. Mitt förslag innebär att skogsägare skall insätta viss del av de skogsintäkter som hänför sig till nämnda tid på räntelöst konto i riksbanken. Jag vill i detta sammanhang erinra om att ett liknande system gällde för skogsintäkter under åren 1952 och 1953 (jfr prop. 1951:225, BeU 1951:66, rskr 1951:384, SFS 1951:783, 784). Den nu förordade lagstiftningen kan därmed anpassas till de regler som tidigare gällde om investeringskonto för skog liksom till nu gällande bestämmelser om skogskonto.

Insättningsskyldighet föreslås skola föreligga för skogsbruksintäkter som utgörs av köpeskilling och uttag och som enligt kommunalskattelagens bestämmelser är att hänföra till beskattningsår för vilket taxering i första instans sker något av åren 1975, 1976, 1977 eller 1978. Då beskattningsår för vilket taxering verkställs år 1975, 1976 eller 1977 kan omfatta tid före den 1 november 1974 har föreskrivits att bestämmelserna inte skall tillämpas såvitt avser intäkt hänförlig till nämnda tid. Å andra sidan kan det inträffa att skattskyldig har att vid de taxeringar som sker åren 1976–1978 deklarerar för räkenskapsår som omfattar tid efter den 31 december 1975. Som jag tidigare framhållit bör insättningsskyldigheten inte omfatta skogsintäkter som hänför sig till tid efter utgången av år 1975. Det är emellertid nödvändigt att medta även 1977 och 1978 års taxeringar för att förhindra att skogsägare genom omläggning av räkenskapsår undandrar sig insättningsskyldighet.

Skyldighet att insätta medel på investeringskonto bör åligga den som i självdeklaration har att uppta skogsintäkten. Arrendator, som åtnjuter intäkt av skogsbruk, bör alltså i detta hänseende ha samma skyldighet som fastighetsägare. Insättningsskyldigheten bör av tidigare angivna skäl inte gälla för företag, som är skyldiga att göra avsättning till särskild investeringsfond. Vidare bör sådan skyldighet heller inte föreligga för staten, kommunerna m. fl. skattskyldiga som är frikallade från skattskyldighet för inkomst av jordbruksfastighet enligt 7 § förordningen (1947:687) om statlig inkomstskatt.

När det gäller insättningsskyldighetens storlek har jag tidigare framhållit att den bör bedömas mot bakgrund av prisstegringarna på skogsråvaror. Sålunda har priset på massaved mellan avverkningsåren 1972/1973 och 1974/1975 stigit med nära 90 %. Mot bakgrund härav förordar jag att insättningarna bestämmas till 20 % av köpeskillingen för rotsåld skog.

När det gäller leveransvirke eller uttag till egen rörelse måste däremot

en uppskattning av rotvärdet komma till stånd. Av praktiska skäl är det här nödvändigt att arbeta efter en grov schablon. Jag föreslår att insättningarna bestämmas till 10 % av köpeskillingen resp. saluvärdet för levnansvirke och uttag till egen rörelse.

Insättning bör inte i något fall där insättningsskyldighet föreligger ske med högre belopp än nettointäkten av den förvärvskälla, vari intäkten av skogsbruk ingår.

För att undvika administrativa olägenheter bör en nedre gräns för insättningsskyldigheten införas. Enligt min mening bör denna gräns lämpligen utgöra 10 000 kr. Därigenom undantas köpeskillingar för rotsåld skog som understiger 50 000 kr. Insättningsskyldigheten skall bedömas för varje förvärvskälla för sig. Som särskild förvärvskälla i fråga om jordbruksfastighet anses enligt 18 § kommunalskattelagen (1928:370) varje fastighet, fastighetsdel eller komplex av fastigheter som i ägarens eller brukarens hand är att anse som förvaltningsenhet.

Inbetalning till investeringskonto för skog skall göras till riksbanken senast den dag den skattskyldige har att avlämna självdeklaration för beskattningsåret. Regeln överensstämmer med vad som gäller för arbetsmiljöfonder och vad som föreslagits skola gälla för särskilda investeringsfonder. Kretsen av insättningsskyldiga är dock en annan än när det gäller sistnämnda fonder. I skogskontosystemet finns dock motsvarande tidskrav vid insättning på skogskonto i bank. Jag förutsätter att riksbanken liksom övriga banker genom råd och anvisningar underlättar för de skattskyldiga att göra insättningar till investeringskonto i riksbanken.

Om till riksbanken inbetalade medel kvarstår helt eller delvis fem år efter inbetalningen återbetalas restbeloppet till den skattskyldige och tas upp till beskattning såsom intäkt av jordbruksfastighet. Under denna femårsperiod kan regeringen eller den myndighet regeringen förordnar efter ansökan från insättaren medge att medlen får användas för investeringar i jordbruk eller skogsbruk samt för andra kostnader som främjar jordbruket eller skogsbruket. Som exempel på sådana åtgärder kan nämnas skogsodling och skogsdikning, röjning, hägnad, anläggande och underhåll av vägar.

Det åligger den skattskyldige att till deklarationen bifoga utredning enligt av riksskatteverket fastställt formulär rörande de belopp, som skall insättas på investeringskonto. Taxeringsnämnden granskar utredningen samt fastställer med ledning härav det belopp för vilket uppskov med taxering skall medges. Uppskov medges även om medlen inte inbetalts till riksbanken. Detta arbete skall nämnden göra i samband med att den fastställer vederbörandes inkomsttaxering. Skulle i något fall nämnden medge uppskov med högre eller lägre belopp än som motsvarar av den skattskyldige insatt belopp, skall länsstyrelsen underrättas. Det ankommer sedan på länsstyrelsen att förordna om inbetalning av resterande belopp resp. om återbetalning av överskjutande belopp. Uppskov med taxeringen för visst belopp medför sålunda automatiskt insättningsskyldighet för motsvarande belopp. Detta

medför också att om det vid inkomsttaxeringen medgivna avdraget ändras efter besvär motsvarande ändring skall göras i insättningsbeloppet.

Kungl. Maj:t bör få möjlighet att medge befrielse helt eller delvis från skyldigheten att göra insättning på investeringskonto. Det kan nämligen tänkas fall där det föreligger avsevärda betalningssvårigheter för den skattskyldige att göra insättningen. När avsevärda betalningssvårigheter kan anses föreligga får avgöras från fall till fall. Det kan också tänkas fall där den skattskyldige avsett att genom skogsavverkning på en nyligen inköpt fastighet skaffa pengar till köpeskillingen.

Hemställan

Under åberopande av det anförda hemställer jag att Kungl. Maj:t föreslår riksdagen

att antaga inom finansdepartementet upprättade förslag till

1. lag om avsättning till särskild investeringsfond,
2. lag om nedsättning av allmän energiskatt,
3. lag om insättning på investeringskonto för skog.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Britta Gyllensten

